

ירושלים
 אדרב'
 תרפ"ד
 שנה
 רביעית

האמרה שלנו:
 אין לך
 דבר
 העומד בפני
 האצון

תרפ"ד

מקדושה

זנבון

זנבון: שווי-משקל...

נרפס ב"בית דפוס ירושלם בע"מ"

בארץ ובחוץ-ארץ

השקפה מדינית

(מפורים לפורים)

בדעתנו להטיף. ואפילו חבלינו הותיקים שברוסיה הפינו הרבה את המימותם וחזרו ל"נעם" וכו', וד"ס" ומצדו כתב החבר בלוד-בלומנפלד :

"קטוננו, חבר נכבד, מהתשבחות והתהללות. את העצות קבלנו בתודה. ואנו נשתדל להתנהג על פיהן. אבל החבר הנכבד צריך לדעת שיש לנו כאן עסק לא עם בלרונינים ולא עם צ"ר-צ"לים אלא עם ברדלסים כמומרו וגליקמן ושושני. שאין להם שום תקנה. שמחנו מאד לשמוע, שאתם מבינים שם קמוצים רבים בעניני המשכרת, ושהחברים סנאורד ותומאס מסתפקים כל אחד במשכרת של ששת אלפים לירה בשנה. הלאו שהיינו יכולים לווננים אצלנו קמוצים פלאה!.. אנתנו ג"כ נבטל את מס הרכוש, אבל נסדר את עבודתנו באופן כזה, שממילא לא ישאר זכר להרכוש..."

אומרים, שהיו עוד דברים חשובים בהמכתבים של שני הצדדים, אלא שחברת רוטר לא פרסמה הכל. אך שהוא בודאי תוציא עיריית תל-אביב בקרוב ספר כחול או אדום, ושם ית-פרסמו בודאי המכתבים בשלמותם.

המאורע השני החשוב, שכדאי לעמוד עליו זהו רב-תבנית עמון ושגור. באמת אמרו: כל השתלשלות-מאורעות זו זקוקה בעיקר להגם של פיטו. אבל עד שזודקס לזה ר' בנימין, איך אפשר לעבור גם על זה בשתיקה נמורה. ולא על עצם הפוליטיקה של עמאן ושגור צריך לכתב. מה יש כאן להאריך? ז'מ-בול ממליך מלכים ו לו המלוכה... אין הזקן ממכה ושלשת בניו "המלכים" נוקפים אצבע למטה אלא אם מכריזים על זה מלמעלה. וצריך לשער, שהזקן ממכה ירעה בשונה עד שיסתאב, זאת אומרת: עד שירמזו לו מנכה שהגיעה שעתו לארוז את הפציו ולקחת ברכת הפרידה ממוסתקאזים ומדי-האז. ולשוב למקום שבא משם. אלא מה חשוב כאן? — חשובה חברית החשאית, שנכרתה כאן בין הזקן הישיש ממכה ובין הזקן הישיש מירושלם, אפשר לבטל את הדמעות ששני הישישים שפכו

המאורעות המדיניים הגדולים שאירעו במשך השנה אין לשער, ממש אין לשער. "מבחינת-מח" אפשר להניח כמעט שאפילו פרנציסקו ניטו זה"מ. ג. ושאר מדינאי "הארץ" אינם יכולים להפס ולבאר כדבעי את המאורעות האלה.

המשקוף המדיני מחויב קדם-כל לציין את "נצחון השמאל" בבית ובחוץ. שם בלונדון הרחוקה, נצחו החברים רמסי-מקדונלד ופיליפ סנאורד, וכאן בתל-אביב הקרובה, נצחנו אנו. ויתר עם זה צריך לציין את המכתבים הלכביים ומלאי-הענין, שהחליפו ביניהם החברים שלנו ושלחם אחרי הנצחונות.

החבר מקדונלד כותב להחבר בלוד-בלומנפלד : "...אני מברך אתכם, חברים, בנצחונכם הגדול. צפצפו בפה מלא על זה שהבסתם והתחייבתם בשעת הכחירות. גם אנו הבטחנו והבטחנו כמה שהיה ביכלתנו, ועכשיו אנו מצפצפים... אני מיעץ לכם לבחר בחבר טברסקי לזויר-הכספים שלכם. ואל תשכחו — למען השם! — להמציא איזו משרה גם לחברנו הד"ר ויסמן. אם אנו בחרנו ב"דרייבר" (נהג) לזויר-המושבנות, יכולה תל-אביב לבחר גם בבעל-עגלות, אם הבלרונינים והצ"ר צ"לים שלכם יאמרו לכם, שהד"ר ויסמן הוא איש מחוסר אחריות — כל תאמינו להם. אדם כזה אשר הוא בשביל כל מדינה ומדינה. ואילו היה מישהו שיציע אצלנו לשלם משכרת לכל חברי הועדות שבכל העיריות היינו נפטרים בבת-אחת ממחוסרי-העבודה שלנו. אך בהד"ר בוגרצוב כל תבטחו הרבה. זהו מין אסקוויט, ובשעת הדחק יכול הוא להתחבר גם עם המנקרים ושומרי-השבת, אנו בטוחים. שאחרי הנצחון של כבוש העירייה לא תזניחו את ההודמנות לחונ את הראשון במאי באפן רשמי והרגל האדום יתנופה על גג העירייה על אפם ועל המתם של המשמרים. עצתי לכם ג"כ שלא תתגרו יותר מדי ב"לנדר-לורדס" שלכם, הנקראים אצלכם בעלי נכסי דלא נירי. הרי יודעים אונם בודאי, שגם אנו בטלנו את מס-הרכוש, שהיה

ממשינקי עוטה גופו ואבנט בדיקר הגוד על מתניו, כאורה הני והראי בבליאי.

התחילו המסובים ממששים בדפלו הפיננסי. פתח המליונר את פיו המפיק אבנים טובות ומרגליות ואמר בבטחון ובהרחבת-דעת מיליונרית : כל הארצות הן עיסה לגבי בכל ובגדר, היא השאר שבעיסה.

ורים את עינו המתולות כלפי מעלה, התהיל מתנבא וכלם מקש רים בדחילו ורחימו : --- אחי, גדולות ונצורות מתרגשות לבוא. שאו עיניכם וראו ופחד ורחב לבכם: אחינו בני נהרדעא ופומבדיתא תהלת ציון יבשרו. עוד מעט ושפעת נמלים תכסה את עין חלם, בכרי בגדר משבא יבואו זוחב וכסה — תלי תלים על דבשותיהם ישא. והיה לכם זה לאות ולמופת: בימים הקרובים תקבל הנדלת הבנק שלכם אגרת כתובה ותתקומה בידי חורי יהדות בגדר ובגניה וראיתם אם יאמנו דברי.

אימת-רוים נעימה נפלח על חבורת השומעים, פיהם פעור, פניהם נלהבים ומתמוגגים מתנופה עיניהם מכריקות ונחיריהם משתרבות מריח "המליונים". וכולם מספרים בשבחיו :

— איש אשר שאר-כסף לו !
— כנפי המליונים משיפות על ראשו! אוצרות סרה !

א. ב-ן.

המיליונר בחרם

קומדיה ארץ-ישראלית

או מעשה שהיה.

שמעו אנשי חלם שמיליונר מארץ שנער בא לגור בתוכם. אסרו: המיליונר הוא בעל-מליונים כמומנים ומליונים כמומנים פשיטע לירות שטרלינג ולי"ש היא המטבע הכי טובה בעולם מה נעשה שנהנה אף אנו מהמליונים הללו ? עמדו וקראו לאספה מצומצמת של עשירי-העיר ונכבדיה. ישבו משיבי-הטעם לדון ולחקור, נשאו ונתנו, שקלו וטרו עד שהחליטו :

מזמינים את המיליונר בבקשה מיוחדת לכוס-הה ושמ יתהו חכמי חלם על קנקנו של בר-נש זה ויעמדו על טיבו. שמע קהל הנוכחים, מחא כף וקרא :
איו חכמים כחכמי חלם.

ב.

למחרת התכנסו "בני" חלם וכרו כרה גדולה לכבוד המיליונר הבעלי, ישבו במסבת רעים חמה, אכלו ושתו ונהנו מזיו פרצופו של המיליונר, שתרבוש נאה חבוש לראשו אינטלא

שר' חיים ימשה את עצמו לכליף בירושלם תיכף לאחר שיסע הכליף קוק לאמריקה...

והשובה מכל כברית זו היא ההערכה שנתנה שם להציוניזם. בהסכמתו של "העתונאי הותיק הקרוב למערכת "הארץ" ערר ר' חיים תזכיר מפורט וגלה את הסוד, שהציונים אינם אלא חלק קטן מישראל ואין להם שום רשות לדבר בשם האומה כלה. זהו חשוב — מפני שכך יפה לו "לד"ר ויצמן, זה שיצא לתרבות רעה נמרד בנו בגלוי.

על ויצמן ובגידתו צריך היה לדבר באריכות. אבל להאריך יותר ממה שהאריך בזה, חברנו הנכבד מ. ג. אי אפשר, ומפחדים אנו שסבבלנותם של קוראינו תתפסק ונחדלו לקרא אותנו לגמרי. אנו מציינים לפיכך בקצור: מעשי ויצמן זהו אופורטוניזמוס, זהו "קוטיזמוס", זהו שמנדיקוטיזמוס, זהו — נו, מילא, עיינו בלקסיקון, כי לנו אין זמן להאריך יותר.

ושלום על ישראל

המשקוף

בשעת כריחת הברית: אפשר שזה נגרם ע"י הבצלים שאכלו. אבל בשום אופן אי אפשר לבטל את ערך הברית עצמה. זהו כמעט "אנסנטה קטנה" בין ישמעאל וישראל.

הברית הזאת, כפי שסוכנות סט"א מודיעה נעשתה על יסוד של ויתורים ופצויים משני הצדדים: ר' חיים בקש מר' ישמעאל, שישתדל להטיב את מצב היהודים ברוסיה וברומניה וכו' — ור' ישמעאל נענה והסכים... ר' חיים בקש נ"כ מר' ישמעאל להתיר להיהודים שבא"י לעשות תשעה-עבב שני של גליות ולזנקר בהר-הזיתים בלי הנבלות — וגם על זה יתר ר' ישמעאל. אך מאידך ניסא בקש ר' ישמעאל שהיהודים לא ידחקו את הקץ ולא יעלו בקומה ושיתכבדו וישבו במקומות שהם יושבים שם לעידן ועידנים, עד ביאת נואל צדק — ור' חיים ותר-הבקאים כמה שנעשה מאחורי הקלעים מוסיפים עוד, שגם ענין הכליפות נגמר באותה השעה בשונה. ר' חיים הסכים, שר' ישמעאל ימשה את עצמו לכליף במכה, ור' ישמעאל הסכים.

שדה הקברות של העתונות בא"י

אנה הקב"ה "לויתו" כזה... את הכל יניח אל פיו ולא יהיה ברוו יותר מדי...

מחשבות והרהורים כאלה עברו אותה שעה במוחו של כל אחד ואחד מהנוכחים — איש איש העריך את "ההודמנות המצוינת" לפי מצבו ועסמו.

ופה אחד ההליטו שלא להחמיץ את ההודמנות הוריו נשכר. — נאושרים עד אין סף נהיה אם כ' ישתפנו במפעל הכביר! — פתח האחד הניגית וגמר — דרך אנכי, יש לי פרנס והברכה מצויה בו...

— תחזקנה ידי כל אחינו המהוננים את עפרות ארצנו... — שר השני וסים — יסלח לי כ', הערה קטנה, יש לי מנרש ולע"ע עודנו פנוי...

הצעות כגון אלה נשמעו מפי כל הבאים, איש איש לפי צרכיו המעשיים.

עיינו המליונר בהצעות ונתן את הסכמתו:

— אשריכם הבונים והמתקנים את ידי העם במלאכת הקודש! לכם דין הקדימה ומשאלותיכם תתמלאנה. יהי לבכ סמוד ובטוח בי. לכו אכלו בשמחה את לחמכם ושתו בששון את יינכם כי רציתי את מעשיכם...

יצאו הנכבדים מאת פניו שמחים ושישים. צלילי החן

— תרבוש של מליונר!

— איצטלא של נביר, אדיר!

— האבנט וניחיה!

לא היו ימים מועטים ונתסבלה האגרת בבנק. כאשר דבר המליונר כן היה, דבר לא נגרע.

שמע הקהל, מחא כף וקרא בהתפעלות עצומה:

איו חכמים כחכמי חלם!

ג.

נכנסו נכבדי חלם אל המליונר, השתחוו אפים ארצה וקילם — נופת צופים:

— באנו לשאל את הדרת-כבודו: מה יעשה בהון הרב? ענה המליונר ואמר:

ככה יעשה להון אשר אהבת העם והמולדת צברה אותו: מושבה חדשה נקים, בתים נבנה, כרמים נטע ופרדסים נקנה.

אורו פני השומעים משמחה.

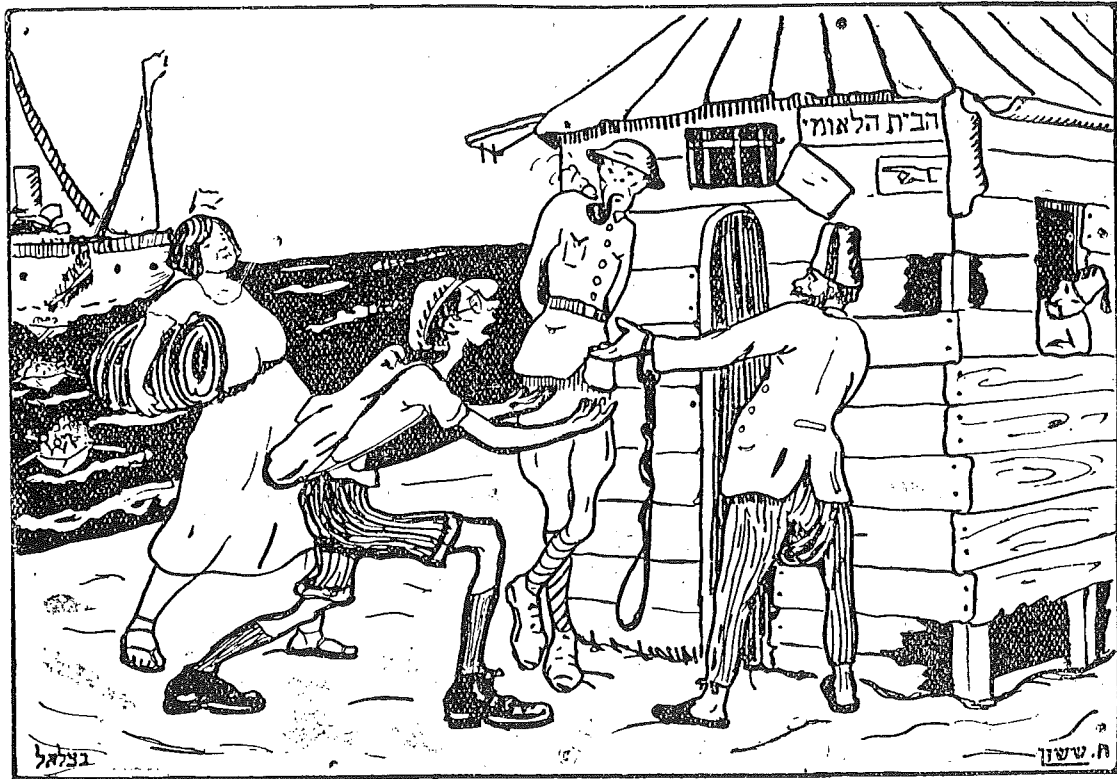
השב האחד:

הו לי פרנס, וכבר קצת נפשי בטורח-ההנהלה, משאר הנרעונות והריב עם הפועלים שאינם רוצים בשום אופן להכנע לרעב ולקדחת...

הרחו... חשני

ולי מנרש ריק שבשעת משכר זו אין קופצים עליו והנה

ושבו בנים לגבולם

ר' ישמעאל: "אסא ק!"... (עד פה תבא ולא תוסיף)

והסכם של לשונות-זוהב שקלטה אונם ממרחקים, מעמקי מדבר ערב שכרו את נפשם... וזרא זה אל זה ואמר: אינו ברימזל כחכמי הלם!

ד.

שטרוגת-המקנה על הפרדם ועל המגרש מוכנים ומזומנים, המודדים מודדים ומסמנים את הגבולות מאזנים ומישרים, האדריכל שובר קולמוסים ושופר דיו ומכין תכניות למושבה, נעשו הזמנות בבתי-החרושת לתעשית לבנים, רעפים ובלטות, דלתות והלונות, צנורות להספקת מים ועמודים וחוט-ברזל למאור-חשמל, קצורו של דבר, על הפרק כבר עלתה שאלת הבחירות לעד המושבה העתידה לבוא ושיטת המסים בין תושבית...

רבה התכונה, כל הידים מלאות עבודה, יקר כל רגע, ועמדו חכמי הלם על מפתן ביתם מן הבוקר עד הערב, עינם המושתמשקפת ואזנם עשויה כאפרכסת: -- אולי יגונב אליהם צליל מפעמוני השירה ההולכת ובאה, עמוסת עשתות המתכת היסרה. עוד הם עושים כה וכה והנה בשורה טובה טלגרפית שלוחה למיליונר:

"השיירה על הגבול, צא למראתה"
עבדה הרנה במחנה ומיד נכנסו ובאו למיליונר.

אמר המיליונר:

— השיירה עומדת כבר בשערי ציון. אך מבלעדי לא ירים נמל את רגלו. עלי לצאת תיכף ומיד לדרך. אך טרם הפרדי מכס הפץ אני להגיד לכם דבר: יודעים אתם שכל כונתי היא לשם שמים ואדיר הפצי לזכות אתכם ולשתפכם במפעל הגדול ההולך ומתגשם לעיניכם. לכו אם אתם לו שמעוני ושקלתם על ידי חמש מאות שקל מצרי להוצאות הדרך. סכום מצערי כזה של חמש מאות שקל מצרי ביני ה"מיליונר" ובינכם חכמי הלם מה הוא?

מיד עמדו חכמי הלם ושקלו לו חמש מאות שקל מצרי עובר לסוחר, טבין ותקיליו, פרוטה לא נעדרה. מסרו את הכסף ל"מיליונר" בכבוד רב ולוו אותו בהתלהבות חגיגית ובתקוות גדולות מאד.

למחרת נקהלו לאספה חשאית ונתקבלה פה אחד החלטה זו:

"בשעת משבר קשה זה מצוה עלינו לבשר בתפוצות הגולה על הישועה הגדולה הנשקפת לנו מצפון. מעבר לנהר פרת, תחום הבשורה את הידים הרפות ותעורר את הלכבות לעשות כמעשי ראשי גולת בכל. לתכלית זו אנו ממלאים ידי אחד מהבורתנו לכתוב לעתון היהודי בפולניה מכתב באריכות ובפרטות, כדי המליצה הטובה עליו, על המיליונר הגואל שיבוא

בְּתוֹמָה גְּדוּלָה וְרִית

(שיר תגיון)

איכה ישבה בְּדַד הַמָּס על נִבְכָּא בְּמַלְאוֹת, זָנַב הוֹמָה כְּנוֹר אָבֵן בֵּין עֲשִׂינִים: הִיָּה תָבֵן,

הִיִּי אִיטְרִיֹּת בְּרַפָּת, עָמְדוּ גְּגוֹת בְּלִפְי מַעְלָה וְעֲלִיָּהֶם עָפָה פָּרָה: הִרִי לָכֶם בְּיָצִים, סָרַח,

כִּי כֹה רָגָה פָּנִם קָסָם מְנִי הֶבֶל בְּשָׂמִים!

הִיִּי אִיטְרִיֹּת שְׁזַמְרוּ בְּצִלְחַת: טַעַם טוֹב לֵן, וְהִי עָרַב וְהִי בָקָר, כְּמוֹ רְמִים לְתַלְפִּיֹּת.

הִיִּי אִיטְרִיֹּת וְאִינָן, סָל שָׁל כּוֹכָב: עֲזַרְתָּ נָשִׁים; וְהִבַּד הַצּוֹרֵב קָל בְּגָרוֹן רוּעָת כְּבֹה שְׁלָחָן;

הָאֵם תָּבֵא עוֹד הַסְּבָתָא עַל רַגְלִים בְּמָרְק דָּשִׁי, תְּלוּשׁ אֵשׁ בְּמַגְדָּל עוֹפָל, תִּתְבַּגְּו עָלֵי גִבִּי

וּבְלִי קוֹל וּמְסַפֵּר שִׁשָּׁה.

אֲלֵי עַרְשֵׁי עוֹמֵד אָבָל בְּלוֹ רַפָּת וְהוּא מֵיִם: בְּךָ הִיִּיתִי אֲצֵל אָבָא בְּנֵי-הַבְּקָר פַּעַם שְׁלֹשׁ.

וְלַחֹף קוֹפְסַת גְּעוּגוּעִים אֲלֵךְ כְּכִי וְחִלּוֹנוֹת.

הַכִּינּוֹתִי? — — — וּמַדּוּעַ לֹא תִבְנֶנּוּ אֶת דְּבָרֵי אֱתִים בְּלָכֶם?

אֵי שְׂמַעְתֶּם שִׁיר-מוֹדְרֵנִי שְׁלַרְעוּ בְּנוֹ אִישִׁים?

אָה, מַה אֲעֲשֶׂה כִּי גְדַלְתִּי וְאֵת הַפֶּל כָּתְבוּ מִנִּי?

וּמַה אֲעֲשֶׂה בִּי חֲלִילִים לְמִשְׁמֶרֶת בְּלִי פֶאָה וּבְלִי זָקֵן כֹּל בְּהִמָּה סוֹפֵת רִיחַ וְקֶשׁ רַפָּת!

מְלָה מְלִים עִם נְקוּדוֹת בְּשִׁבִיל פּוֹעֵל עִם חֲלוּצִים עִם גּוֹשְׁפִּנְקָה שֶׁל הַקּוֹנְטְרָם

וּבֵן הַלָּאָה וּבֵן הַלָּאָה.

וּבֵן אוֹמֵר: תִּפְחַ גָּפֶשׁ כֹּל הַרוּעָה שִׁיר-הַבְּנָה וְאֵנִי אֶת אֱלֹהֵי אֶתֶן: שְׁלֹשׁ אֲצַבְּעוֹת בְּתוֹךְ כִּיִּסִי

וּמֵר יִרְחִי אִם לֹא יָבִין — אֲנִי הֵשׁ תִּי אֶת מְאֵנִי!

וּמַה תַּעֲשׂוּ אִם לְמִשָּׁל: דָּפֵר הַמָּל וְהַגְּזֹף אֶף כִּי אֲלֹמֵץ ל' א' וְהַפְּרָדֵן וְהַתְּפַקְעוֹ אוֹף לְהַחִים!?

(שאר הפרקים בבא)

בחיבתו של ידידנו יהקונטרס הורשה לנו להדפיס את השיר הנחמד הזה, שהופיע בחוברת

מיט, כדי לזכות בו גם את הבורגנים ימיש — מערכת ה"דרבן".

המליונר המופלג המפורסם פתח.

צחק האורת.

שאלוהו חכמי חלם:

— מה פרוש הצחוק?

ענה האורת:

— נהירין לי שבילי נהרדעא כעשר אצבעות ידי. המליונר

המופלג והמפורסם פלזני בו אלמוני לא היה ולא נברא. אלא

„בלופר“ ורמאי היה.

— ושיירת הגמלים הנושאת זהב למכביר?

— לא דוכים ולא יער.

— וחמש מאות השקל המצרי שנתנו לו להוצאות הדרך?

— הלכה חמורה, טרפון!

— והפרדס? והמושבה? ושכר הארדיכל וכו'?

— נסתחפה שדכם!

ישבו חכמי חלם לארץ אבליים וחפויי ראש, כמו שנאמר:

על חרבות „מגדל-בבל“ ישבנו גם בכינו בזכרנו את

חלומות-הזהב שלנו.. על קרן צבי תפארת נהרדעא תלינו את

כספנו..

אחר כך התנערו מעפרם, מחו פיהם ושתקו —

הדא הוא דכתיב:

יפה שתיסה לחכמים.

לציון במהרה בימינו אמן, על הפרדס והמושבה החדשה עם

כבישים נאים ואור-שמל ומעינות מים חיים ועל היהודים

שבענלא ובזמן קריב ישבו איש תחת תחת נפנו ותחת תאנתו.

שמע הקהל ומחא כף וטרא זה אל זה ואמר:

אין פקחים כחכמי חלם.

וְ.

עברו שבועות — אין טול ואין קשב.

נרמו הימים לשנים והלילות להורות שלמים.

הניה הארדיכל את אמת-הבנין ושטרות-המקנה מונחים

בסרזויות כאבנים שאין להו הופכיו.

כלם מחכים ומצפים לגמלים עם הזהב — ועיניהם כלות.

ובבוטר-עבות אחר —

איסקע לחלם אורת לשבת מאור-כשדים.

ראה את חכמי חלם שרויים בעצבות ושאל:

— מדוע פניכם סרים וזועפים.

— מו השמים מעכבים את בחירותינו לעד והמושבה

החדשה שאנו אומרים ליסד לתפארת ולגאון בישראל.

— משום מה לא נוסדה עדין מושבה זו?

— עדין לא נראו עטבות שיירת-הגמלים טעונת הזהב.

— ומאי חבוא שיירה זו?

— מבסעת שנער חפוריה, מנדיבי נהרדעא ובלראשם

רוצים אנו לדעת!

— מדוע מקבל חבר אחד בוועדה הפועל (אכססוטיבה) 150 לירות להדש, בשעה שיתר החברים מקבלים פחות מהחצי ובשעה שהמורים אנגם מקבלים זכרון זה שלשה חדשים ?

* * *

— מדוע לא התעוררה עדיין כל ירושלם נגד השערוריה ומעשיה הבגידה של הזוננפלים, ההולכים ונמשכים בזמן האחרון? מדוע לא נאספו כל החרדים האמתיים בעירנו לתלש את פאותיו של הזקן ולהכות כפרות עם ה"תרנוול" שלו ? — האם מפני שהסט"א (סטרא אחרא) הולך עמהם או אולי מפני שיש לנו ועד לאומי רק לכרבות ולפנישות ?

* * *

— מדוע נתבטלה המהלכה האמתית בתערוכה הקיסרית בלונדון בביתו א"י לברות הועדה המשותפת שנמנתה לתכלית זו בעירנו? — האם מפני שאין כאן שווימשקל כלומר: שאין אמנים ערביים ולא אנגלים בא"י אלא רק יהודים ?

* * *

— מדוע שבה מר כ"ס — קי את רוחו בתור אכר ואת מאמרו היפים נגד המשכרת הגבוהה של הפקידים — בשעה שאשקבל משרה בקרן היסוד ועמלק"ם ?

* * *

— מדוע מרשים להכניס את התיירים היהודים בירושלם דוקא למלונים נוצרים ואין נותנים למורידרד העברים להכנס אליהם כדי להובילם אל הישוב העברי ? — האם מפני שתשבי עסוק יותר קדי ב"תוצרת הארץ" ואין מודיעים כל זאת לאמריקה ?

* * *

— מדוע אין העתון התל-אביבי מזכיר ב"כרוניקה" שלו את שם ראשיהועד של ביתהעם עם יתר הנואמים והמשתתפים בנשפים וכו', וכשהוא מזכיריהו לפעמים הוא מסרס את דבריו בכונה ? — האם מפני הפתגם הידוע: "כשרוננים על החוץ אין רוקדיו קרושה", או פשוט מפני קטנותהמתון שלהם ?

* * *

— מדוע הפסיק ראשיהעיריה את המים לשכונת בית הכרם ולא העמיד שם אפילו ברז כללי, בשביל תביעה בלתי צודקת? האם מפני שהוא רוצה ? — — —

* * *

— מדוע לא נבחר ראשיהעיריה ואפילו הסניג של ראשי-עיריה מבין היהודים, בעיר שרב אוכלוסיה וחרב הכינדול של משלמי המסים הם משלנו ? — האם מפני שיש יהודים מוכשרים לתפקידים כאלה ?

* * *

— מדוע אין שלט עברי על הבלדיה בירושלם ?

* * *

— מדוע מדוע ומדוע ? — — —

שלוש השפות הרשמיות בארצנו

מה שלום עיניכם ?

רבים מחולי עינים אשמים הם בעצמם בגורלם

אין זה הכרת שיסבלו אנשים כאכיראש, עצבנות או יגיעה הבאה מרוב עבודה — שכל אלה הן תוצאות עינים חלשות; ביהור אחר שאופטיקן רציני מומחה יכול להושיעכם בעת הנכונה.

אם אתה אחר מרבים הסובלים מעינים חלשות ?

בוא והועץ עם האופטיקן הנודע

י. ב. ל. ו. ד.

רחוב יפו, מול הראר.

ה ע ר ה: התשובות לכל השאלות האלו תכאנה סי"ח ב"הרב" הבא. — המערכת.

מסכת שקלים

טשננס באדר מרבים... בשקלים מן תלמוד ירושלמי

(נמצאה בחפירות האחרונות בשפולי הליציון
ונמסרה לדפוס ע"י ר' עזריאל דמותאי.)

מתני' באהד באדר משמיעין על השקלים. רבי יהודי
אומר: שקל — קולו נשמע בכל ימות השנה.
גמ' איבעיא להו: פליג רבי יהודי אתנא קמא, או לא
פליג? אבוי ורבא דאמרי תרווייהו: פליג, והכי קאמר: שקל קולו
נשמע, ואין השמעה מועלת לו. והא קולו נשמע קאמר? הכי
קאמר: קול השקל נשמע ואין מה שמשמיעים עליו נשמע.
במתניתא מתני לה בהדיא: רבי יהודי אומר: שקל קולו
נשמע בכל ימות השנה, כנגלג זה של חמה המנסר בעולם, ואין
קול המשמיעים נשמע על גביו.

תנו רבנן: שבעה שמות יש לו: שקל ציוני, שקל מרמה,
שקל כספ, שקל זהב, שקל ישובי, שקל קולי, שקל חוסיני, ולמה
נקרא שמו שקל? שקל לשנותו מצורה לצורה.
אמר מר: שקל מרמה מאי הוא? אמר רב ספרא: שקלא
מזרחאה, ולמה נקרא מרמה? על שם הכתוב יד ה' בהרוממה...

אמר מר: שקל קולי, מאי הוא? אמר רב ריבאלי: אל
תיתני קולי אלא כולי, ומאי הוא? שקל כל כללי, והוא קולי
קאמר? קשיא. רב ספרא אמר: לעולם כדקתני, והכי קאמר:
שקלא דמעילניה בקול ומפקניה בקול, מאי הוא? אמר ר' ברדקאי
לדידי מיפרשא לי מיניה דרב ספרא: שקלה של כנסת ישראל
שכניסתו ב"קול קורא" ויצאתו ב"קול יעקב". השתא דאתית
להכי אימא אף כדרב הונא ואימא שקלו של כל, שכניסתי
בקול קורא ויצאתו בקול יעקב, ואיכא דאמרי: זהו שקל בקעי

שכניסתו בקול שועת אחינו באוקרינא, ויצאתו ל"קול ישראל"
ו"קול שופר".

אמר מר: שקל חוסיני, מאי הוא? אמר רב ספרא: שקלא
ערבאה. מתקיף לה רב סמינא: אטו ערביא בני שקליא ניטהו?
מחייכו עליה בני בני רב ואמרי: דהרקא! אילין הון שקליא
דקבלינון מכני עשרת שבטיא, ולהיכא אפיקינון? לערוכי קרביא
ברבתא דבני עמונא, ולאטולי רפשא, וכל מילי דמאסי על
ראשיהון דבני לאומיא וכפריא לקיים מה שנאמר: "והיה החסין
לנעורת ופועלו לניצוץ וגו'".

במערבא אמרי: כשם שנתכוונו לבניו של ישמעאל כך
נתכוונו לבניו של יצחק, ואוף הדין המשינ שקליא דדהבא דשרד
חוסינא ק"סר לאגודיא דיהודאי למטרתא דא אישרדו, לאסכוכי
מושלמיא נוצריא לאומיא וכפריא בהדי הדדי, ויהודיא אגודיא
בתוכינן, לקיים מה שנאמר: וסכסכתי.

אמר: והוא יומא דאתקבלינון הנך המשינ שקליא חוסיני
במתא מהסיא הוה יומא טבא לכל חבורתא קדישתא די בארתא
קדישא, ומאן דלא חזא חדותא דא לא חזא חדותא מימניה,
ומאי הוה? דרדקי מלכר וישישיא מלגו, הנהו מרקדי ושריא
שיריא, והנהו מחו כפיא, ומאי אמרו? אמרי: עוד ישמע בערי
יהודא ובחוצות ירושלם קול שופר וקול נדב, קול ישראל וקול
ישמעאל.

אמר: הנך המשינ שקליא דדהבא הון, והדתי הון, ובהדי
דקא מרקדי מקלעין יתהוי לידא, והון מפוזר סביבהי ניצוצי
דנורא מכמיא עיניא, והון דמי למחוליא דשטניא.

הוה תמן חדא קדישא, בהדי דקא מרקדי פוד חלא תותי
רגליהון, נדק ואשכח ביה כרעיה דתרנגולא...

הוה תמן ההוא סבא דקא מרקד ביני עיגולא בעיניא
סגירתא, וידיא פשטיא, ולא קא פסיק מלאקראה: פנו אתרא!
פנו אתרא! תמה, ולא הוה ידעין למאן הוא פשיט ידא ולמאן
הוא מכריז לאפנאה אתרא, הוה תמן חכימא חדא דלית מידי

רש"י

פ ל י נ ר ב י י ה ו ד י, חולק רבי יהודי על התנא
הראשון או לא? והא קולו נשמע קאמר, ואם
כו השמעה בודאי מועלת מקל-חומר? מתנו לה בהדי
יא בפרוש, שקול השקל נשמע ואין השמעה על בניו מועלת לו.
שבעה שמות יש לו, לשקל, שקל מרמה, לקמן מפרש.
שקל כספ שקל זהב, זהו שקל ציוני אלא מתחלה היה של
כסף, לא החפיק לעצמו וקבעוהו של זהב, שקל ישובי, שקל
הישוב, ומשום סגולה קראו לו סלע, ויש מוספים ואומרים סלע
יהודי משום שקשה להוציאו כהוצאת מים מתוך סלע יהודי,
מיוזי יהודי בלע"ז, שקל קולי שקל חוסיני מפרש ואו"י,
שקל א מ ז ר ח א ה, שקל זהב לקופת המזרחים
דקא עסקינו בפרקמטיא של תורה.

כל כללי, כל הכוללים בלע"ז, כך שמעתי לעולם
כדקתני קולי, שקלא דמעילניה וכו', שקל שכניסתו
בקול ויצאתו בקול, שקלה של כנסת ישראל, של כל
הכוללים דמתקרי כנסת ישראל, קול קורא כפשוטו, קול
יעקב, כלי-אמבטי של היהדות החרדית בא"י, שקלו של
כל, של כל הכוללים, שקל בקעי, שקל אגודת ישראל, קול
ישראל, כלי-אמבטי שני המחובר למקוה כשר אף למחרון.

שקלא ערבעה, שקל ערבי, אטו ערביא, וכו'
הערבים נותני שקלים הם? מחייכו עליה וכו' תלמידי
הישיבה צדקו עליו ואמרו: דרדק! אלא הם השקלים שקבלו
מבני עשרת השבטים, ולהיכן הוציאו? לערוך קרבות ברבת
בני עפון ולהשליך רפש וכל דבר מאוס על ראשי האומיים
והכפריים, והיה החסין, לא ידעתי לפרשו, ובכל ספרי

רש"י

המקרא שלפנינו כתוב החסון, ופ' עליו דבותי פרשו הועד-
הפועל.

במערבא א"י, כך נתכוונו לבניו של יצחק,
להטיל שנאה ופרוד ביניהם, ואוף הדין וכו', אף המשים
שקלי הוה ששלח חוסינא קיסר לה"אגודה" היהודית נשלחו
למטרה זו, לסכר מושלמים, נוצרים, לאומיים וכפריים זה בזה,
ויהודים אגודתיים בתוכם, זהו הוא יומא אותו יום שנתקבלו
חמשים השקלים החוסינים, מתא מחסיא, בתי מחסה-
הוד יומא טבא, היה יום טוב לכל החבורה הקדושה שבעיר
הקדש, ומי שלא ראה שמחה זו לא ראה שמחה מימיו, זמה
היה? היו ה"צעירים" מחוץ, מסביב במעגל, וה"זקנים" מכפנים,
באמצע, הצעירים רקדו ושרו בשירים, והזקנים מחאו כף,
ומאי אמרי? מה היה השיר ששרו, קול שופר וקול
נדב, נגד הרבנים, קול ישראל, בדפרישית, כלי אמבטי
של האגודה, קול ישמעאל, רמו למלכותא דחוסינא ובנהוי,
הנך המשינ שקליא וכו', חמשים השקלים האלה של זהב
היו וחדשים היו, ובהיותם מרקדים היו קולעים אותן מיד ליד,
והיו מפזרים סביבם ניצוצות אש מעורי עינים, והיה דומה
למחול השטן, הוה תמן וכו', היה שם קדוש אחד, ובשעה
שהיו מרקדים פזר חול תחת רגליהם, ובדק ומצא בו רגלי
תרנגולים, וידוע שלשדים רגלי תרנגולים, הוה תמן וכו',
היה שם אותו זקן שהיה מרקד בתוך העגול בעינים סגורות,
וביד פשוטה, ולא פסק מלקרוא: פנו מקום, פנו מקום! היו
האנשים תמהים ולא היו יודעים למי הוא פושט יד, ולמי הוא
מכריז לפנות מקום, היה שם חכם אחד שאין דבר שאינו גלוי

ולמלשינים...

דלא איתגליא לויא כשמשא בטיהרא, ואמר: סומיא סומיא! מאן גלי עפרא מעל עיניכון ותחזון דהרא ירא מושטיא אחיזא בידא אחרינא... ומני? ירא דנורטקליפא שכיבא דטריח ואתא מעלמא דקשוט לטייל בהרא ישישא חינוגא...

(השאר מחוק וחבל על דאבדיו ולא משתכחין...)

רש"י

לפניו כשמש בצהרים, ואמר: סומים סומים! מי יגלה עפר מעל עיניכם ותראו שהיד הזאת המושטה אחוזה ביד אחרת... ואיזוהי? ידו של נורטקליף המנוח, שטרח ובא מעולם האמת בכדי לצאת עם זקו זה ברקידה...

—o:—

לא-ביאליק.

מ ש י ר י-ע מ

אין דבר ואם בחוץ תהיו חונים,
וגם מידכם את התעוה
ההיא, שלנסוע לכם יעודה
יקחו מכם לנצח,
ההי, האם זה לא רצח?
ובחסור לכם הכנסה
ומחפשים אתם פרנסה
מבלתי מצוא בירושלים,
רוצים לנסוע למצרים,
על צואריכם הונחו רחיים
ואסורים הנכם בידי ורגלים.

אין זה, אחי מלשינות,
גם לא אוהב אני רכילות
ידוע לכל מבקר,
כי אין אני משקר,
אני תפלה
לכל והקהילה
נדרו נדר,
לסדר סדר
ולא אצטרד לצרח
וכל פעם לטרה
עם טענותי לקרבן
למערכת הדרבן.

קול בתל-אביב,
צוחה גם מסביב,
אתם העולים
הבאים בכלי-גולים
וסרים לבית-הועד,
באשר יאחזיכם רעד
הסו, השמרו,
מאום לא תדברו,
בראותכם הפציכם
לנגד עיניכם
מתגוללים בחדרים
קרועים לגורים,
מקולקלים ושבורים
מאפס סדרים.

ואם ידרוש מכם הגובה
עשרים לירות לחובה
אין דברי גם זו לטובה
כי שקל אתכם במאזנים,
ויקח בערכם כפלים,
את שמכם חרת על לוח
ויאמר לכו לכם לכל רוחי
ואם אין לכם אונים,
יש לזה אמצעים שונים...

מדרש מלים

„ליבנטינאי“

(מדרשותיו של „הזקן“)

...מהרפים אחד את השני ומשליכים את השם „ליבנטינאי“ בפנים. המסכנים אינם יודעים שמקור השם הזה — זהו אני. ליבנטינאי זהו: עפע הצק א טשיינעק, והטוף ואכול! ...
..איני יודע אם הרבה או מעט עשיתי דרך משל „ע“ המוסר הכספי שלי. אבל אם זכיתי לכך, ששמי יקרא על דור שלם ועל מדינה שלמה, זהו כבוד גדול בשבילי..

ליבנטינאות — זוהי עתה המלה האחרונה המושלת עתה בכפה ובקופה בא“י, ודוכני על ידי, וכמובן בעזרת המוסד שלי. אותי דרך משל, יודעים ומכירים אתם היטב, ואם גם תטילו ספק בהתועלת שהבאתי להישוב, הרי ודאי שאינכם יכולים להטיל ספק בהמשכרת שלי. במשך עשרים וחמש שנים הנני עבד קרוש לעם קרוש במוסד הקרוש, ואם תצדפו להמשכרת שלי את הוצאות הנסיעות ואת ההענקה השנתית ואת... האת... תראה לכם השוואה האחרונה סכום הגוף שאפשר היה בו לסדר כמה וכמה בנקים קבוצתיים מעין אלה, הפדים רבים אצלנו בזמן האחרון, כשם שאמר כבר „עזמות“ ימ“ש.

זהו במחילה מכבודכם, אני — השרש הגזע, ומסביב לי המשפחה הגדולה, שתליזות אחד ואחד..

נומר א — אליהו הנביא נחום ומשפר גרמיה זכעי אתהא.. את זה יצרתי ביחוד בשביל המוסד שלי... הוא מתאים מאוד לגו והחיות הזה... ואם לע“ע אין הוא אלא סגורמנהל, אין זה אלא מפני שאני עצמי אוהו עדיין בקרנות הקופה. אבל סוף כבודו לבא...

אמנם הבטחתי להתפטר בראשית אפריל ש“ז, אבל זה היה רק שקר של 1 אפריל.

נומר ב — האלקטרו-טכניק שלי.. בחור זה התחיל בקטנות, התחיל מתקון וההשמל בהמוסד שלי, ואם תבדוק את Expenditure של מוסדנו, תוכחו שבני זה, אף שפניו פני הדיוט, אינו טפש כלל וכלל... בעד תקון החשמל הספיק הבחור שלי להוציא סכום כזה, שהיה מספיק להקים תחנת רוטנברג שניה... וממילא מובן, ששמי הליבנטינאי עמד לבני זה גם בעסקיו בסרפנד ובשאר המקומות, על אפם ועל חמתם של שאר הקבלנים וכו’.

נומר ג — התכשיט שבמצרים, אתם מכירים את התכשיט שלי? די לדבר אתו עשרה רגעים ותכירו תיכף שהוא ליבנטינאי.

טינאי, שהוא שייד להמשפחה.. ע“פ הפרופסיה שלו זהו קומסיונר.. אבל בעיקר נזון גם הוא מהמוסד שלי. הלא יש לנו תמיד עסקים במצרים, ומי כהתכשיט שלי חכם ונאמן?

נומר ד — המנהל של הקונגרס.. טפו! חפצתי לומר: המנהל של האקספרס.. אילו היה חכם כזה בא לארץ אחרת עם חכמתו וידיעותיו, היה מוכרח להעשות לגורף-ביביו, אבל בא“י הליבנטינאות מושלת, וחיות שהחבר שלי בהמוסד שלי נכשל בהקונגרס — טפו! רצוני לומר באקספרס, מוכרח היה למלא את רצוני ולעשות את החכם שלי למנהל. זהו מין שמור לי ואשמור לך, והמבין יבין..

נומר ה — נ”כ אינג’נר, אבל זה הייתי מוכרח לגלגל לחיבה, כי מי אינו זקוק לליבנטינאות? וכל זמן שהמוסד שלי יתקיים, משרתו בטוחה.

נומר ו — הדוקטור. גם הוא מושל בכפה בזכותי. אבל במקום אחר, אלא כשאנו מקבלים פקיד חדש, אני שולחו קדם לבדיקה להדוקטור שלי. ירויה המסכן עוד אי אלה שילינגים..

עד כאן הבנים. אבל יש לי גם את, שבא והנה בערום וחסר כל, והיה זקוק לפרנסה... והנה נתגלגלה להמוסד שלי ירושה של פבריקה עסק טוב שאינו מפסיד אלא מאה לירות לחדש, והרי מובן שאחי ברימצר הוא לגבי משרה של מנהל בפבריקה זו, השיכת להמוסד שלי, מלבד זה יש גם ענין של אקספרטיות. אתם יודעים מה זה? בזמן האחרון התחילו הקבצנים להרבות בבניו בתים. להציונים אין כסף, אבל יש להם מיני אובליגציות הטובות לקנות, אבל מה יעשה הקבצן אם אין לו כסף והוא זקוק להלוואה? אבל אין נותנים את האובליגציות אלא אחרי אקספרטיות של מומחה נאמן בנוגע לתכנית הבנין, והרי מובן שאין בא“י לא מומחה ולא נאמן אלא אחי..

אבל יותר טוב מכלם הצליח על ידי חתני שיהיה... הוא נעשה כמעט שותף להמוסד שלי, ויש לו שם תשע ידות.. בזמן האחרון מכרתי לידו גם את הנישק של „אגודת הטאים“. אבל על עבודת חתני ארצה לכם בפעם אחרת באריכות.

לע“י תוכלו להודע על פעולותיו בימי המלחמה בגליל.. הנה הפירוש של ליבנטינאות, מלה זו היא המושלת עתה בכפה, וזיתיה להם להציונים שרצו את מעשי ועוד לפני עשר שנים פתחו בקושטא בנק על שמי. בכדי להשאיר את זכרי לדורות..

המלון העברי-אירופי בטבריה

„מלון גוברמן“

הודות למרכזיותו המעניינת ואוירו המחלים, ועליידי סדריו הטובים ותקוניו הרבים, רכש לו פרסום גדול, ומוכן הוא תמיד לשרות מהל מבקריו בכל עתות השנה

— ה מהל ה ר ה ב מ ז מ ל ה ו כ ה —

בכבוד, דב, גוברמן

מספר התלפין 26. — — — — — הכתבת, ת. ד. נוי 25.

המכסימום שאפשר היה לקחת ושלא מכר בזול, אדרבה!

אני הטוח שהשופטים הנכבדים נוכחו בצדקתו של הדר"ר פופין ובחסר בטלנותו בכל עניונו. ועל יסוד זה הנני דורש להעניש את בעלי העתון בכל חמור הדין, דהיינו: א) לאסר עליו לבקר מהיום והלאה שום עסקו ציוני ולא לנגע לא בהנהלה הציונית ולא בתחנת-הנסיון. את הרשימה המפורטת אמציא לכם אח"כ. כל הרשימה הזאת תהיה out of bounds בשביל כזבני העתון. ב) לשלם פצוי מתאים לעלבון הקליאנט הנכבד שלי. עליכם לדעת, שופטים נכבדים, שאחרי שהצלח להציל את הישוב ולגשם את כל תרפ"ט הפרויקטים שלי, רצה עכשיו להפדיש את כל זמנו וכשרונו לעבודה מדעית שתוכיח שתערבים הם ויצאיי ירכם של היהודים. אתם מבינים איזו השיבות יש לזה ככל הצדדים, גם מצד המדיני אם יתברר שזהו כד, או אז תפטר ממשלתנו הרוממה מכאבראש של שווי המשקל. והנה בא העתון הצהוב וקלפל את כל זה והדר"ר פופין יהיה מוכרח שוב לשבת במלונ-יוזו ולהסתפק במשכרת זעומה וקטנה שימור נא זאת אל לבכם. אדוני השופטים, ובערתם הרע מקרבנו! (תנועת התפעלות בין הקהל. על אנשי דארהיום נופלת „אימה גדולה וירח“ מלהכיר-פינכא של הדר"ר מתמונגין מרב נתתי וחותו המלך מוריד רירו על זקנו).

היות שהעתון המאשים לא יכול להוכיח שהדר"ר פופין הוא בטלן בעניני „ביונס“ אלא ל ה י פ ד.

שלא הוא רמה את השיך ט—ק היפואי אלא ל ה י פ ד.

והיות שלא יכול להוכיח שרמה את הסוחרים הגרמנים ע"י קניות המציאות וכו' אלא ל ה י פ ד.

ולא העשיר את קפת הציונים אלא ל ה י פ ד.

— ע"כ אנו מוצאים את העתון אשם בהוצאות-דבת וכו' לתת ספוג מלא לדר"ר פופין בעד העלבון. אנו מוצאים שהנהלה הציונית התו לו תיכר הפ ש ג מ ו ר מעבודתו לזמן בלתי מוגבל כדי שיוכל להקדיש את עצמו לעבודתו המדעית.

את כל הגליונות של „אנו מאשימים“ — על בעלי העתון להמציאם בהקדם האפשרי להנהלה הציונית כדי לבערם מן הארץ. כל עניני בקרת אסור לעתון הזה להדפיס, לא על ההנה"צ ולא על כל אלה שיבאו ברשימה המפורטת, אלא א"כ יבוא ע"ז היתר מעורך הארץ או מר' בנימן.

הוצאות המשפט על בעלי העתון, מלבד משכרתו של העי"ר, שקבל כבר את שכרו מההנה"צ!

(קריאות „הידר“ מצד הדר"ר פופין, אנשי „דארהיום“ יוצאים אכלים וחפויי-ראש).

(המסד עוד ל א נפל...)

חבר השופטים עוזבים את האולם לשעה קלה ושבים אתרי התיעצות קטנה. יו"ר המשפט מקריא בקול רם את פסק-הדין:

„טרנסאקציה“

(משיחת יושבי קרנות).

חילק: — אפשר יוכל אותה לבאר לי כילק יקירי את

פרושה של המלה „טרנסאקציה“?

חילק: — וכי מאי נפקא מינה?

חילק: — פשוט. אני קראתי בתשובתו של הדר"ר רופין,

שהוא עשה טרנסאקציות וטרנסאקציות, ולבסוף נשאר לו מזה

ריות נקי של מאה וחמשים וחמשה אלף לירה. אני היושב

עתה בלי פרנסה, כלום לא כדאי היה גם בשבילי לעסוק

בפרקמטיא זו?

חילק: — אתה ויזתא, במחלה מכבודך. טרנסאקציות —

שמקציות, כל זה לאו דוקא. בכדי שישאר מזה ריחה, עליך

להיות קדם-כל „הנאמן“ של ההסתדרות הציונית. אח"כ עליך

לשבת במקום שאין מכיריו... אח"כ עליך לעסוק בענין שאין

בו הרבה הופכיו מתוד כנופית העסקנים... אח"כ נחוצה ג"כ

שעת חירום של מלחמה גדולה... אח"כ — — —

חילק: — הוה... עכשיו אני מבין קצת... טרנסאקציה,

זאת אומרת — — —

„הדרבוק“

(קטע טרגידיה-קומדיה מהחוברת הראשונה של „אלשם“ ביפו).

ויחי בקר ויהי ערב יום שלישי.

ביום השלישי, יום שנכפל בו „כח טוב“, אור ליום ד', אחרי שלשת ימי-הגבלה מהמת הברקים והרעמים וסערת-הגשמים שנגדנה בהם תל-אביב בימים האחרונים — יצאו א ד מ ו ח ה, איש-איש מביתו ומעז-הדעת שלו וילכו לשוח קצת בגז-העדן של החולות אשר על שפת-הים, לטעם משהו מטעם עזי-החיים ולתקו שם „חצות“, כמקובל.

מהמת אכסטזה ד ת י ת הגיעו תיכף לידי התפשטות הגשמיזם, מההתפשטות — לידי יציאה מן ה כ ל י מ ומיציאה עד לידי נקודה עילאה שבדבקות, ודרך שיערי גז-עדן נכנסו אל עולם הנגון והשירה, בחינת:

„ו ל א י ת פ ר ד ו“...

היו מאריכים בתקו עד שזרחה עליהם אילת-השחר, וחלוץ מן הזריון שקם לעבודת-זותיקין ועבר כהני שבילי ראה מה שלא ראתה שפה על הים: עלית-הגוף ויציאת-נשמה רחמנא-ליצלן.

מה עשה אותו חלוץ? — רץ והבהיל את הרופאים, ויצאו הרצים דחופים ובהולים ומצאו אותם בחולות והביאו אותם החררה, ושם דנו אותם ברותחין —

והתכילה נתפרדה... — — —

שאל

(מיניטורה).

שלוש פעמים ראיתיו : פעם בשעה שעשה מעשה-תינוק, פעם שניה כשהתחיל נוכח ופעם שלישית כשהתחיל נושך...

ושאל זה הוא כלב קטן אדם לצבע, עם ראש של עכבר ועם עינים סמנות ונוצצות. הורתו ולירתו היו בבית אחד הפקידים הגבוהים ומולו גרם לנפל בירי האחשתרון הגדול שלנו ויאמצהו לו כבו, מפתו יאכל וממימיו ישתה ומבלה רב ימיו בנעימים במלונ-יוון.

כשהביא אותו האחשתרון לביתו ההליט לקרא לו שם עברי פולטי-הסתורני. קרא לאמפה לכל יועציו, פקידותיו ומשרתיו ודרש מהם למצא שם מתאים לכלבו.

— אדוני השר ! אני מציע את השם ויזתא. שם זה הוא ראשית-כל ביבלי, ושנית, דרי מוצאו מימשבחה מיוחסת קרובה למלכות, ושלישית יש לשניהם קרמאחד — זנב.

— אני מבקש לתת לי שם של בודאדם ולא של כלב, אמר האחשתרון.

— סליחה, אדוני — אמר היועץ — אני נתתי לו שם של בודאדם. ויזתא היה בנו של אחד השרים הכי גדולים בתקופת המגילה.

— ומה דעתך את בדבר שם מתאים לכלב שלי ? — שאל האחשתרון את היועצת.

— אני מציעה לקרא לו בשם ושתי. השם הזה הוא היס-תורי וגם מתאים לכלב כי גם לושתי היה...

קפץ היועץ השלישי ואמר :

— ואני יש לי שם נחמד ! אני מציע לקרא לכלב בשם שאל. השם הזה דרי נזכר בתנ"ך ביחד עם שם כבודי. ויש לו חבר בשם זה גם בתלפיות...

— כן, כן, — ענה האחשתרון — אני אוהב אותו כבני ויקרא שמו Oh yes! — שאל... היידי! "תחזקנה ידיכם וגם רגליכם"...

* * *

וכך עבר הדש על הדש, וכך עברו הימים.

וכך גדל גם שאל ויצא לראות את שלום היועצים ויבא אל המשרד במלון יון. המשרתת הביאה עמה בקבוק חלב מפרה הולנדית, נתח בשר וכר קטן, וישכב שאל על הכר וישלח לשונו אל הקערה וילקק ויפחק. והקהל עומד בהדר-ההמתנה ומביט על שאל בקנאה. רק הוא, הוא היחיד הזוכה לתשומת לב היועציה והמשרתים. כל אחד רוחש לו בכוד, כי אין שואלים מי הוא הכלב אלא של מי הוא הכלב, כל אחד מחליק את שערתו ומביט עליו בעינים טובות, והוא, שאל, שוכב לו כאדון בבית-מרתפו מביט על כלם באדישות, כאומר: "גם אלה לך בני-אדם!" יוצאת מן הכלל היא רק היועצת, הוא מתרפק על ברכיו הנעות ומתהמם בחיקה...

עברה שעה קלה ופתאום — אויה ! הרצים יצאו דחופים ובהולים, הם קוראים לשמשים ומסורים להם פרטי המקרה המזור, שפה אין להם, רק ברמזים ידברו ואצבעותיהם אל חטמם...

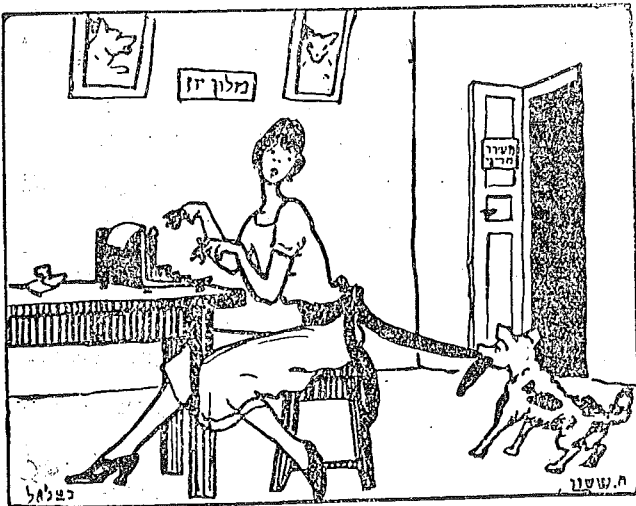

תיר עשיר פנה בשאלה אל אחד השמשים ונשאר בלי תשובה מרב בחלה, והשני נתקל באשה ונתגלגלה מעל כל המדרגות מרב מהומת. פתאום הופיע לפניו השמש השלישי בכפתוריו, מזוין במטאטא לימינו ו"ספונג' אדור" (סמרטוט) לשמאלו ודלי מים לפניו לנקוי הרצפה.

* *

ופעם אחת ובקרי כשבא שאל אל המשרד, מצא את היועצת בשבתה על מקומה וקוראת בספר המונה על מכונית הכתיבה. זהה עליו דעתו של הכלב וזקש לעשות לה מעשה קונדיס. מה עשה? — משך בשיניו את הסרט העורה של שמלתה והתיר אה הקשר. חשה הבתולה פתאום שמושיכים בשמלתה מאחוריה ותתחלחל ותרם קול צעקה באולם, ומרב הרוח התאספו היועצים ויפחד שאל ויעבר על "לא הרץ", וישמח הקהל ויאמר :

— "הגם שאל בנוכחים" ?

ומקץ ימים אחרים ושאל מטייל כדרכו בין הקהל העומד וממתין במסדרון, רץ מן האחד אל השני ומתלבט בין הרגלים הפוסעות. העיוה אשה זקנה אחת להכנס אל המשרד ותרא את הכלב ותררע לאחוריה ותרם את מקלה להגן על עצמה בפני הכלב. ויהר עליה אפו של שאל ויתנפל על הזקנה ויקרע את שמלתה ויתחב את שניו בבשר רגלי הזקנה צועקת ומכה אותו במקלה ושאל מתרגז ונושך והמהומה גדולה במסדרון. השמשים נתפזו לעזרת המכסכו ולגרש את האשה.

באותה שעה נפתחה הדלת, מי-שהוא הציץ בעין אחת ואמר :

"הגם שאל בנושכים" ? .."

ח י פ ה

אכפת השלום בעדה העברית בחיפה

פרק שירה

(משתתפים מלבד באיזכר העדות והמפלגות גם מר צ'רנוביץ ב"כ ועד הלאומי).

רגילים למרא פרטיכל זה לחזו התושטנות

ד"ר ו ש י צ: למענכם חברי, ועשו למחבה אות. בועד העיר החלטות. ובחרו ב ב ו ב ו ת. שיבואו בהצעות לגברים ולגברות. בכדי להגדיל ההכנסות.

הועד הקשיבת. ועשה אל תאחר !

כ ל ה ס פ ר ד י מ ב י ח ד: חברי ועד הלאומי קבעו תביע צרכים. שוב לתוך ולחקור דרכים. איך להשלים בין ספרדים ואשכנזים.

מ ש ה ל ו י: אנו מושטים עדים בלי תפשיט. פאר האחדות והרצון הודר תכשיט. ערה דרישותינו לך נושיט....

ב ו ז ג ל ו: (מדבח בלי רשות) רב ספרדי ו"רק" ל"מ תושיט....

א ר ד ש ט י ז: זדון לבכם השיאכם העדה לכבוש, היום "חכם" ומחר שאלת רב לראש. זמנה להעביר ולעכבה עד בוש. חבשו לכם כובע למהו לכם טרבוש ?
ה כ י מ: עדתנו אדוני פרועה ופרומה. וכל הזמן אנו במשא ודומה. ולזאת מתכנסות וערכם לנו תנו תרומה.

א ת י ז: (פונה לבווגלו) מה יסחר לכך תואנים בהשיכר. פרוד קראתם לא בועד אלא בצאתך. התחרט בווגלו ושוב לועד עירך.

ש ו ל מ ז: על יסוד דתי ה"גבלה" מבוססת. ממנה רבנות גם מקוה מתפרנסת. דרישתנו היא זאת ומתננו נשנסת.
ט ש ר נ ו ב י צ: את פסקהדין אנו בטוב נסדר. כל דרישותיכם חד לחד נכבר. נדע רמו הסעיפים וזכותכם לא נפרי. כתב זה מ"פורדס" העקר בו הסתר. ודעו גם לשתוק כי לכבודנו טוב se faire ...

בשבש

! הרי שלך לפניך !
הרועה במצות-מכונה מן המוכרח
הנעשות מקמת המחנות הגדולות בא"י
בהשגחת משרד הרבנות וכשרות אף
למתדרין מן המתדרין ישיגן במחור זול
אך ורק אצל
כ ר מ י ז ר ש ק ז ב ס ק י
ח י פ ה

אמר ר' אבדימי דמן חיפה:
מיום שחרב בית המקדש אף על-
פי שנטלה נבואה מן הנביאים
מז החכמים לא נטלה.
(ב"ב נ"ב).

איתנו: עשה חוזה עם "עומות" שלא יגע בו שלשה חדשים.

בירים: הידים ידי עשו והקול קול המורים והתלמידים המוכים.

גניילרים: מפני מה התחיל ועדה-התנוך בסגירת גנים בחיפה ?
שבו בסנהדרין מתחילים מן ה"קטן" תחלה.

דוניה: אדם לאחר החטא.

הדסה (ספירה): ש ב ע ה טובי רופאים, אחיות במספר
"טוב", פקידים במספר "חי", חולים: במספר "בריאים".

ושיג ד"ר: אמר רב הונא: בן עשרים שנה ולא נשא אשה —
כל ימיו בעברה. (פתגם תלמודי).

ז טובי העיר (נבחרו כל המפלגות) בוזגלו שרה ביגה, ד"ר
ושיג, חימוביג, חיים לוי, מכלס ומליוני.

חברת הכשרת הישוב: גליתם טפח וטפחים בכל זאת כסיתי.

טפת חלב: בא וראה כמה חביבה א"י שאיתו נשי צרפת
הגורמות לצמצום הדור במקומותיהן, דואנות לקיום
הנפש בא"י, באפן שכל ט פ ה של חלב לא תלך
לאבור.

יפה ד"ר: למה נקרא שמו "יפה" — בלשון סגיר-נהור.

כחו פנחס: זקנתי מהיות ל"איש".

לשכת העליה: כל מה שלשכת העליה מתקרבת אל הים (בבת-
גלים), העליה נסוגה אחור הימת.

מפשט השלום העברי: מוסד לאומי ציוני כללי ש ד ק ההנהלה
הציונית, אפ"ס וסתם פמליה של מעלה לא מכירים בו.

נצה-ישראל (בי"ס): נצה ישראל לא ישקר כי לא "אדם" הוא.

סטרומזה: אל תסתכל בקנקו, אלא כמה שיש בו.

עוריא: משנה זמן השטרות, משנה מקום אך לא משנה מזל.

פבונר: מקום כל התורה כלה על דגל אחת.

צפרון ד"ר: אדם עובר עברה בסתר והקב"ה מכריו עליו בגלוי.
(פתגם תלמודי).

קזורמו: כשמו בן הוא.

רזנהק: כל מה שברא הקב"ה לא ירא, אלא להנאתי.

שמקין ד"ר: על ג' דברים העולם עומד, על הדסה על בית-
היתומים ועל עוד דבר.

תכניסום: מוסד אנדרונינוסי שמיבו ועתידו לא ידוע.

צופה מרחוק.

על הכרמל ועל מגרשיו...

(משירי ר' יהודה התימני)

יגדל שם הלפ"ק ויתרומם,
קדמון לכל דבר אשר עשה :
שלה בימי המלחמה לק"ק חיפה
לבוא ברברים עם הגרמנים

הכל הבינו את עבודתו,
מגרשים קנה לו לטובתו :
את ה"מחותו" נאמן ביתו,
ועם סרסורים מסיעתו.

אנטישמי נמר הקניה,
כל ימיו עמד על הפתחים,
הוא החליף את הוזהב בניר
בקעה בכרמל גדולה מאד.

שהיה תמיד בחברתו,
והיום "בותאנ"י" בחנותו,
ולקח חמור חלף פרתו —
בחנם אין כסף היא מקנתו.

צופה אני על סוד ולקניה
קרא ליהודים תושבי חיפה :
"עושינו גושו הושו, הבו כספכם
מדרגות שניים ושלישים,

סרסורת עבה ל"מחותו" באמתחתו,
"באו וטלו איש את חלקתו,
וכל אחד הפשי כחלק בחירתו
יותו לכל איש ככבודו מעלתו.

"השתמשו בהזדמנות זו
"ולבנינו מגרשכם אל תראנו
"הא לכם קבלה התומה,
"מחר לכל אחד תהיה דירה

הבנק נתן את ערובתו,
הלפ"ק יתמכם בעזרתו,
מהבנק שלנו באחריותו
איש תחת גפנו ותאנתו."

גם לזכרון ולטבריה נסעו,
את כל התוצאות העביר בהשכוו
עגלה מיוחדת בסוסים שלשה,
ובמיטב כספם כל אחד שלם.

חברים שם הפיל ברשתו,
מכספנו לקח דמי נסיעתו,
לפקודת ה"מחותו" ולמרכבתו,
את מחיר מגרשו וארמתו.

תנאי אחד היה מפורש :
גם לו תרם מגרשים חשובים
גם לבני משפחתו נתן חלקו,

המגרש לא יעבר לזולתו !
עם יערות-ער, פרי עבודתו
וגם העביר מגרשים על שם אשתו

אחר והמלחמה אשר לפ"ק
זבאכפה אחת חשאית
ומי יודע תנאי הכתובה ?
כורך ויחץ עשו למגרשים,

את "הצלח הישוב" לכלתו
העמיד שם את חופתו . . .
ומי הערים שאשרו חתימתו ?
בלי שותפות הקונה זידיעתו.

עשו כאדם העושה בשלו
הזמנות שלחה הכלה לקונים :
החבר זרק עין במפה
מצודה, לא מפה לרגליו פרושה

ולא התחשבו לקונה ותביעתו,
הנה שלחו-ערוך לפ"ק ומפתו.
וידע כי שם כלתה רעתו,
ישם היתה סו"ס מפלתו.

"בחרו לכם מחדש מגרשים"
"זו תורה וזה שכרה,
"הרוצה שיהיה לו מגרש
"ומי שאין לו לשלם מחדש

— אמר "הישוב" ואנשי-ערותו —
הבנק לקח חזרה החלטתו,
ישלש בפונטים או בזהב תמורתו,
יבחר בארץ מקום לקבורתו."

יגדל שם הלפ"ק ויתרומם,
מי לא יתמה ? מי לא ישתומם ?
נבחרו המגרשים על ראש הכרמל
גם מנהיגי הצלח-הישוב וידידיהם

הכל הבינו את עבודתו,
כל מה דעביד ה"מחותו" — עביד לטובתו.
זה חלקו מכל עמלו — ונחלתו.
זכו כ"א בחלקו: שכר שתיקתו . . .

קהיר

כל נדרי לערב פורים

(אומרים שלש פעמים)

כל דבורי ומאמרי, וספורי, וכתבי ופרסומי ובדיחותי די כתבנא ודי נכתבי די פרסמנא ודי נפרסמ, די סתרנא, ודי נסתיר, די גלינא, ודי נגלתי ודי סתרנא על קוראי "הדרבן" מיום הפורים שעבר עד יום הפורים הזה ומיום הפורים הזה עד יום הפורים אחר שיבא עלינו לשלום, דבורנא הם צודקים, ומאמרנא הם נכונים, וכתבנא הם אמתיים, ופרסומנא הם משפיעים וצדקתנא, אנו מאשימים" — כלהו לא אתחרטנא בהו, הם חזקים והם קימים.

ונסלה לכל עדות עיר ועיר ובפרט לזאת של קהיר כי כל מעשיהם בשגנה.

קינה לטי' בנצב ושירה לפורים

אשחר ערתי, בעיר זו רבנו, וכלם עסוקים, בהבליהבלאי ; ואיה גבריה, ואיה גבירות, שוחקים בפוקר לילה ויומיא ; ואיה עשירים, ואיה סוחרים, יושבים הם בקאפה, לעלמי עלמיא; ואיה העלכות, ואיה הנכבדות, שם בעזרת נשים, בזע גלויה ; ואיה החכמים, ואיה הדרשנים, איז להם מציאות, בתוך תושביא; ואיה המורים, ואיה התלמידים, בכתי ספר זרים, לומדים שפה ; נכריא ; ואיה הנואמים, ואיה השומעים, כלם ישנים, אקמו אוניא ; ואיה המוסדות, ואיה האסיפות, שאלת הרבנות, העסקה מוחיאי ; ואיה הנשפים, ואיה הקלופים, רקודים ב"באל מסקה" עד צאת שמושיא ; ואיה הכספים, ואיה המזומנים, בקופה איז כסף, קיש קיש קריא; ואיה רב נחום, אל חנון ורחום, הרב ר' אהרן, יתיב על כורסיא; ואיה כבוזי, ואיה מקומי לא בא ביבשה, גם לא באניה ? ואיה סוכנות "הבס", חלילה וחם, בשלשים דיסמבר לא בא לאלכסנדריה ; ואיה ר' מנדל, על כסף הגאבילת כ"א שואל, קשה להשיב לועד אשכנזיא ; ואיה הוא "מליץ", איז עומד בפרץ, מזכיר של העדה, קבל מלקותיאי ; ואיה הם הקוברים, "אשכנזי" ו"חמי" רבים, כקרטז וחבריו על קבריא ; ואיה עתונאים, ואיה עתוניהם, נרפסים לא נקראים, סגרו עיניאי; ואיה הוא ה" Revue השקפת הציונים, פרחה נשמתה ממחלת כיסיאי ; ואיה מרכז הציונים, לא יער ולא דובים, נפרדים בדעות איז להם ראשיא ; ואיה דאר-היום, אל נורא ואיום, דברים בגו מי יעמד בסודיאי ? ואיה הכתבות, ואיה הידיעות, נעלמו ואינם גזרה משמויא ! ואיה סוכן הסולל, למה לא ימלל, יודע את הכל, וסוגר פומיאי ; ואיה "הדרבן", בעדה ראה חרבו, יפרסם זאת הקינה למופתאי, ואיה "עזמות", לו אזן קשבת, יכתב כל זאת בשעוריאי.

טבריה

לקסיקון מברוני

(שנמצא בחפירות הפרופ' סלושץ ב"כנישתא דחמתא")
 נמסר לרפוס ע"י נכדו של הרמב"ם.
 אהות-בית: חברה מודרנית תחת המנדט של "אגודת-ישראל";
 לפ"ק: בנק בלע"ה, עיון: "שוכמער-באנק".
 אבולעפיה: מין חכם-באשי, אל תקרא: אבולעפיה אלא — "א ב ו ל פ י ה".
 ארליד: מין "כל זלד", רעשו לא רק לפורים אלא לכל ימות השנה, כשמו כן הוא.
 גרום: עכברא דשכיב אדינרי, עורך העתון "ויוחא".
 גוברמן: מלון הדיש על חוף ים כנרת, בתקופת התיירים הוא מחליק את שמו: לא גיברמן אלא "נמרמן".
 הועדה הזמנית: אורגן נבוב העומד על שלשה עקרים : פיוס, גחון, ונפון.
 העדה העברית: צאן בלי רועה.
 וינשטיין: תפאורה לכל החתונות.
 ועדה-עיר: לא היה ולא נברא אלא משל היה, כבית-הלאומי שלנו.
 וינברג: מורה מדקדק רק בגוף ראשון: אני דברתי, אני התראיתי ואני במחילתי...
 ועד הספרדים החדש: נשיאים וזוה ודברים בטלים.
 כהן כ"י: חניך ה"חורים" ומו"ל את ה"לכ שחור".
 לשכת-המסחר: יש מוסיפים האות "הא" בסוף "המסחר" לתפארת והלשון.
 מאנני: זקוק לעזר כנגדו, נושא עינו אל הריכנען והומר: מאני יבוא עורי?...
 מטבח-הפועלים: סניף ל"שומרי שבת".
 שמרנברג: נשיא ועד "אהות-בית" בעבר, מבקש משרה בהוה וקנדיטט לראש העירייה בעתיד.
 שטרן ד"ר: רופא מומחה ומקסים את הנשים ביפיו.
 תורה ות"ה: איז בלקסיקון שלנו.

חידה

מורה-בדהו אני וקצת סופר
 ולפעמים גם עורך משתטר...
 מקבל פונטים מאת המחבר
 ועושה "חוטאים וחטאים" — פלסטר.
 וכדי שיצא הענין כשר,
 אני כותב גם "רצנויה" בהסתר,
 חותם ב"התור" את האות "שין",
 כדי לרמות את הקהל שלא יבין,
 "גנובתי יום, גנובתי-קיים", זו החכמה שלי ;
 ועכשיו, נחש-נאי מי אני ?...

מסרה

ג' במסרה: הלוד וגדל, הלוד וחסר, הלוד ונסוע.
 כידוע, ג' רבנים ישנם לעדה הקהירית : רבני רבי ורב.
 כשהיה ר' אהרן היה לעדה רבן, כאשר התפטר, נשאר רבי שהוא
 מ"מ וכאשר יסע ר' אהרן יבא רבי. הוא אשר אמרתי: הלוד וגדל
 רבנו, הלוד וחסר רבני, הלוד ונסוע רבני.

! על פורים !
 תופינים ואנני המן
 טורמים מקושטים — לשלוח מנות
רק במאפית ליברמן
 מול ביתן בצלאר.

הקירות מדעיות

(מחשבותיו של ד"ר פרוסי בורעם הארץ בחיפה)
נעתק אות באות מכ"י ע"י מר חוטרא).

ובני ירושלים איר הקדש זה פסוק בברכת המזון. בעקר היו יוטר יפה לכתוב "ובנות ירושלים והו", רשית מפני השקפה לאחור (רוקזיכט) אל המזן היפה, שנית מפני השקפה לעבור אל הפרינציפ של קואדוקציה שאני הובלתי לפני (איינגעפיהרט) בביה"ס שלי בחיפה. שלישי מפני שצריך להשקיה לעחור (בעריקקזיטיגעו) גם את שבוי הזחיות של הנשים בנות כוה, יען כי איש צריה להיות מדרני, ורביאית הלז כתוב בפרוש בשיר השירים "בנות ירושלים" זלא "בני ירושלים". אלא בעקר יען שכתוב "איר הקדש" לא יפה להשליד את הבנות ואת הקדש אל קדרה אחת, יען שכל מקום שיש קדש אצל נשים בעקר יש נגיחה בזה (אנשמעססונג).

"קול ישראל" שם של אתון אורטודוקסי. שם זה עשה בעקר עם הערץ, כי מצאתי בפרוש בפרקי אבות פרק אחד מטהיל "כל ישראל" בעות כף זלא בעות קוף. **"ומה קול הצאן הזה באזני"** (ש"א טו יד) הכתוב אומר ומה לא בפתך זלא בקמץ רק בסגול, וזה מראה בעקר כמה רכוק מגיע רגש היופי הספורוטי של נביאינו והספרוט העטיקה. בעקר הסובר רוצה לאמור לנו פה, ששמואל הנביא שמע את קול הצאן שעשים מעע! השוה את המקומות הידואים בשירי הומירוס.

"וכרות אמו הברית והו" פסוק בנחמיה ט.ה. פסוק זה כתמשך (בעציעעהט זיד) בעקר על המעשה של ציפורה האשה של משה רבנו שלקחה בידה צור וכרתה לאליעזר בנה את בריטו של אברהם אבינו. (ראה שמות ד.כה). ומפה רעיה של מכות (שלאגענדער בעוויוז) כנגד הביבעלקריטיגער) שאומרים שספר תורה נכתב בזמן החשמונעים, כי זה רעיה שמחבר נכמיה ראה ספר תורה.

מישמיש שם פרו בערבית אספסופית (וואלגענד אראביש). שרש המילה הוא עברי ובעקר צריד לאמור משמושי יען בפרי הזה משמשים בחורים ערביים למתנות בשעות של רועי צאן (שעפערשטונדעו) ואהבה. השוה הדודאים שמצא רעובן בשרה. ולחו אומרים הערבים: בוקרא פיל מישמיש!

"אביא דמגן מגן שויה" אסיא פירוש רופה (ראה קוהוט ערד אסיא). דמגן לפי דעתי לא כקוהוט, רק זה מגרמנית מאגעו, פירוש קיבה, כי בעקר אנו מוצעים לא רק תלמוד רק אפילו תנ"ך משמש בגרמנית פרוש, כמו אל תהיו כסוס כפרד, פפערד, ידיו בנויים ירעו וכו גם בטפילות הושענות: אדמה מאיר, ערדע.

קוללים שם המופלגות בירושלים. זמן רב דרשתי על מקור המילה. ומצאתי כי בעקר זה משרש קללה, כי אנחנו יודאים, שהם הקללה בפלשטינה כנגד העיוניות.

הידים ידי עשו: את פרוש הפסוק הזה, תוכלו לראט ממנהל ביטהספר הריעאלי בחיפה.

מודעה נחוצה

הכשרת חישוב בירושלים מבקשת מאת ר' בנימן לסוד למשרדה לטובתו, הקופה פתוחה רק עד הצהריים.

ידיעות ספרותיות

הוצאת-קסם על שיר השירים

הד"ר קלוזנר הסכים סוף סוף לבקשת הסתדרות הנשים להוצאת לפניהן הוצאה מדעית על שיר השירים. המרצה הנכבד ילוה את הוצאתו בפנס'קסם, להראות בו את הפסוקים החשובים לעין הקהל. אחת התמונות הכי מענינות תהיה על המלה הראשונה של הפסוק הראשון. אומרים, שבוה רוצה הד"ר קלוזנר למלא את חסרונו של הצייר רבוי, מה שהחסיר הלה באלפום שיר השירים שלו. הוא ידבר גם על המוסר בה"א הידיעה של "אותו האיש".

המתנה הכי יפה

לסבא וסבתא
לאבא ואמא
לילד וילדה

זהו הספר העברי

והכינונו מבחר גדול של ספרים
מכורכים יפה — מתאימים למתנות.

שלם תל-גיב "תרבות" חיפה סבריה
לוד צפת

כדי לתת האפשרות לכל אדם לשמוח ולהתענג בחג הפורים ולמלא את בטנו בכל מיני מאכלים ומגדנות עה כמה שירצה

בית מרקחת הבריאות

של האחים מהודר ביפו

מבטיח לתת חנם מנה כפולה של
שמן קיק, לכל מי שקיבתו תתקלקל מרוב
אכילה.

למי עוד לא ידוע!

שבמספרת לונדון

של ד. אבנר

ברחוב יפו מול המשביר

יש שרות מספיקה באפן הכי טוב

ומחירים הכי נוחים.

! באו ותשבעו רצון!

הרוצה להנות מחג הפורים!

יואיל נא להכניס ראשו לכבוען

ד. בוכמן

רחוב יפו מול "המשביר"

ויצא חבוי ראש!

דבר המגד אחשורוש

להיות כל איש שורר בביתו

יושבים שכנים כעבדים נרצעים
ולבעלי-בתים מנצלים הם גכנעים

דבר חדש יפה וטוב
בא לתת מר קנדינוב.

עשרות לירות משלמים שכר-דירה
מחיר נורא-ביחוד בירושלים הבירה

ואתם הסכינו והטו אזניכם
והשבנו שקמים ושלמים בבתיכם.

ואם רק פעם אחת תתאמצו
כל הכסף הזה בשבילכם תקמצו.

כי בית אמתי ולא פלוג
יכל לתת רק קנדינוב.

זכרו!

קול אחשורוש מעורר ומעורר:
להיות כל איש בביתו שורר!

יכלים אתם לרכש לעצמכם בנקל דירה במחיר 1000 לירות מצריות רק בתשלום
150 ליימי במזומנים והשאר במשך 10 שנים בתשלומים שנתיים או חדשיים.

הודרו לבקש פרטים אצל

ג. א. ת. ש. קנדינוב

רחוב המלד ג'ורג', יפו, ת. ד. 22:

או בבית קנדינוב, נחלת שבעה, ירושלים

מברקים

שרות מברקית מיוחדת, "ההולל".

פרס-נובל לסופר גאוני

הזה בספר הזהב.
 ד מ ש ק (ערב פורים). האדון והגברת טולקובסקי באו
 הנה לחוג כאו את חג הפורים. אומרים, שהם עזבו את יפו
 בכדי שלא להפגש שם שנית עם פתח-יבק בנשפיהמסכות.
 ת ל א ב ב י ב (ערב פורים). ראש העיריה לא שלח היום
 הורה את הכוס. למדים מזה, שהוא לא התפטר היום.
 נ י ו י ו ר ק (ערב פורים). בהשתדלותו של הר"ר רופין
 נתמנה ה' גרשוו אגרנסקי בתור עוזרו של המפקד קיש בתור
 תגמול בעד הבאורים שנמסרו ל"הארץ" ע"י ה' ג. בוגור.
 ה ע ר ת ה מ ע ר כ ת: המברק הזה קצת לא מוכן. אין
 אנו מבינים את סמיכות הפרשיות שבין ה' בוגור וה' אגרנסקי.
 ח י פ ה (שושן-פורים): בבית-הכנסת "נהלת ישראל"
 מיסודו של החסיד ר' משה דוד יערבום היתה הילולא והינגא
 לכבוד פורים והחסידים ר' איציק, רש"ק, רמ"ז והראש"פ יצאו
 ברקוד ומהמת ביסומא שרו לכבוד "הפורים-רב" שלהם במקום:
 "ברוך מרדכי (מרקוס בלע"ז) — אדור המון" עד אור הבקר
 והעיר חיפה צהלה ושמחה.
 ה ע ר ה: אנו מרשים לעתון התל-אביבי להעתיק את כל
 המברקים שלנו למחר או למחרתם כדרכו. — מערכת הדרבן.

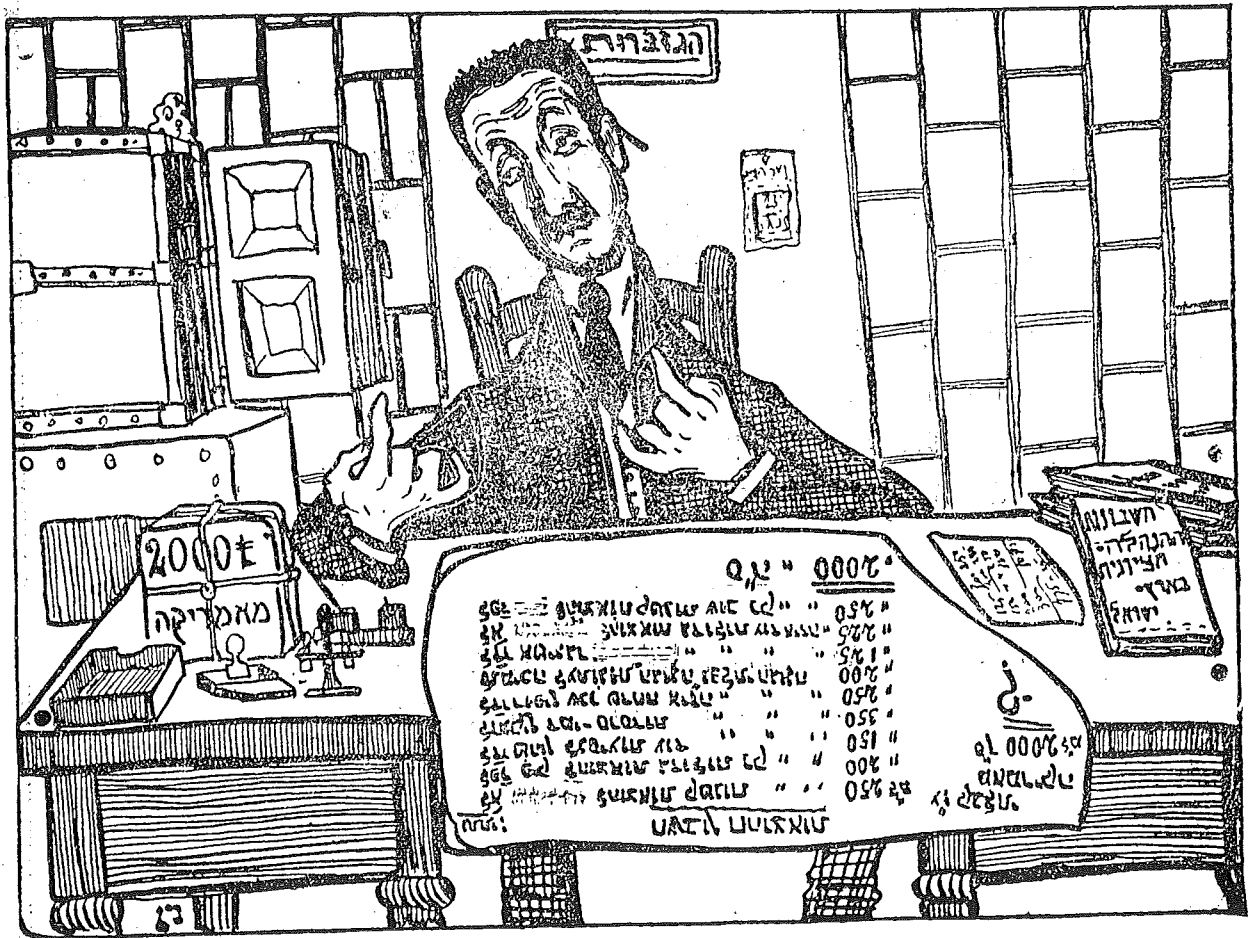
פ ר י ס, ועדת הבקרת של פרס נובל לספרות החליטה
 לתת השנה את הפרס הגדול לספרות להסופר הגדול ה' מאיר
 פ ת ה י בשל הקומידיה הנפלאה שלו "ישועות ונחמות".
 שהביאה מהפכה בארץ ישראל- הועדה מוסיפה, שלוקחת היא
 בחשבון גם את כשרונו ה' ב י מ ת י של הסופר, שהוא עצמו
 השתתף בקומדייתו בתור נכור ראשי על הבימה הארצישראלית.

ת ל א ב י ב, ממקור לא אכזב נודע לנו, שה' טולקובסקי
 הניש תביעה אל ועדת הבקרת של פרס-נובל, לתת גם לו חלק
 מפרס זה כתור משתתף ט ר ג י בקומדיה "ישועות ונחמות".

א מ ש ט ר ד מ, לפי הידיעות מפרים הסכים הסופר
 הבימו הגדול ה' מאיר פתחי לתת גם לה' טולקובסקי, חלק
 מפרס-נובל, אד לא בכסף. כסף — אומר הוא — יש לו לה'
 טולקובסקי יותר ממנו. אד במקום זה יצייר לו (ברמיונו) את
 ה"פורטרט" של ה' טולקובסקי בצורת סוס לבן יפה עד להפלא.

ח ד ר ה (ערב פורים). יו"ר המושבה ה' בוטקובסקי, לא
 סע היום לשום מקום. התושבים החליטו לרשום את המאורע

ב, "מלון ייז"

הגזבר (לעצמו): "במה איפוא נבנה את הבית הלאומי?..."

בקרוב מאד
עוד בהדרש אפריל
בן-העיר לשירותכם

אהל זכויות למכירת פרחים
משקאות קרים גלידה ומעדנים
ואהת לשבוע גם רקודים.

בסכות תשבו שבעה ימים
בן-העיר — שבעה ירחים
תגן סגור מכל עברין
בירק העולה על גדותיו.

התנהלה החדשה הביאה את כל התקונים הדרושים לעשות את תגן
למקום התענוגים היחידי בעיר.

ידיעות אחרונות

רעידת אדמה בצפת

כתבנו מצפת מודיע לנו ע"י השחרתוק את הידיעה המרעישה הזו:

לרגלי רעידת-האדמה שהיתה בעירנו נתחוללה מהפכה נוראה בכל העיר. חלק מהבנין המקומי נהפך ואת כל המזומנים של הקפה מצאו בכיסו של הגזבר... ר' אברהם ל'ע ורנר נמצא בכיסו של קלינגר ואחדות מבנות-ישראל נתגלגלו לחנויות של הסנדלרים הערבים... הספרדיה ג'ויה, הוזהרת-ידות, נתגלגלה והגיעה עד לעתליט!

אספה רבתי במבריה

מודיעים לנו ע"י השחרתוק מטבריה: חברת "אהות-יבית" קראה את כל חבריה לאספה השנתית. על סדר היום:

- (1) חרבנות ונרגנות הועד;
- (2) דפיצט לשנה הבאה;
- (3) משיחת "אגודת-ישראל" לכליה ב"קרית שמואל";
- (4) מ.ל.ש.י.נ.ו.ת. ועוד.

ביאליק דחה את נסיעתו לארץ ישראל

כפי שמודיעים לנו מברלין דחה המשורר שלנו מר ת. ני. ביאליק את נסיעתו לא"י. עפ"י הצעתו של זליג ויצמן, ראש "המכבים" בעירנו, נסע בינתיים לוינה כדי לקבל שעורי "פוט-בול" מקבוצת "הכח". אחרת לא יקבלו אותו כירושלם.

תגלית חדשה ביד-אבשלום

הפרופיסור נ. סלושיץ חפר במערות אשר מתחת ל"יד-אבשלום" וגלה פתאם במעבה האדמה בעמק של שלשה מתרים בערך — שנים: את הפרופיסור ווייל מפריוז ואת מקליסטר מאנגליה. שלשתם מחפשים עכשיו בהשכת המערות — איש את רעהו.

השערותו של הפרופיסור ברבר גלוי הקבר של שלמה המלך הולכת ומתאמת. במערת "יד אבשלום" נגלו בכל בקר עקבות הפלגשים...

לעת עתה עשו נגדם הז'וננפלדים "הפגנה" כחבריהם הערבים, ומגמתם להפריע את עבודת החפירה של "הציוניסטן" ימ"ש.

בתל-פיות

הד"ר הפילוסוף קרא לכיתו בשם "יהדות ואנושיות". מציעים להוסיף את השם: "ישו הנוצרי".

קבר תות-ענד-אמון

כתבו של הטימס מודיע, כי המלך תות-ענד-אמון יצא במהאח נגד הממשלה המצרית שאסרה על נשים לבקר את קברו, הוא מוכיח מן התורה כי היה יודי לנשים, מהפסוק: "כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו וכל הבת תחיוו".

שאלת החליפות

בתור מחאה נגד ממשלת אנגורה, שאמרה לכליפה "זה בפרתי", אמרו בני-דודנו כאן "זה חליפתי".

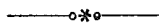
משלוח מגנת מהגלות לק"ק חברון

טרנספורט של רבנים — לא מסוג אלה שקבלו את התאר "רב" בתו אמצעי להשתחרר מעבודת הצבא, כידוע — אלא רבנים ממש. מקוים שהמתנה תתקבל ברצון, היות ולפי האוכלוסין של אהב"י בחברון יש רק "תבו ומספוא — רב" אד לא רבנים.

המנהל ק— מתחרט על הנרגנות נגד הרופא של "הרסה", היות ובנו לא מלא את מקומו.

מהומות בגליל

הצי המאוחד של הרסה ויק"א התקרב בזמן האחרון לחופי מושבות הגליל ויאיים עליהן, שאם לא יסולק החוב מיד, אוי יבטמו את כל המחוז שלהם ביתושים ויתנפלו עליהם באנופוליסים וכל הרופאים יוקחו בשבי. מפחד האולטימטום הזה, רעדה האדמה וכל התושבים נכנעו.

וייז ישמח לרבב אנוש

מזווים בני ישראל על בסומי בפורים ועל שמחת התג. ואין שמחה בלי ייז קוניאק, ליקר ואראק ודוקא הטוב, הנעים, המוכחד והמקובל שש

ש. פרידמן ובניו

יוקבים חיפה — פתח-תקוה

כל מיילי דבסימא זדאכילה

ל פורים, לפסח ולכל ימות השנה

מוצא אדם מן המוכן ומן המוכתר

בחנות המכלת של

אליהו פישמן, חיפה

רחוב אלנבי, מול מלון נצר.

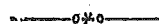
שעה אחרונה

תלגרמי סט"א

תלגרמי סט"א לא באו בגליון הזה, מפני כיעור הסטרא-אחרא נקרא ללשכת "די-האן" וישב שם שלש שעות רצופות, השחורים עשו עליו רשם טוב.

דחת מכבש הרפום

ברגע האחרון נודע לנו כי ה"ליהודים" נסדר ע"י "קבוצת-המלוו" של בוי-הודה: קיש מוהלי איסתרמן ויתר הבחור הועצערם האלה.

גן בריסטול

כנגד ארבעה בנים דברה תורה :

ח כ מ מהו אומר ?
 ושאינו יודע לשאל
 לכו ונלכה בנערינו ובנערותינו לגן-בריסטול.
 את פתח לו את הדלת של גן בריסטול
 ר ש ע מהו אומר ?
 ואמר לו : בעבור זאת ממיימים שם :
 מה הרמודים והנשפים האלה ל כ מ ?
 שלש פעמים בשבוע יראה כל זכורך
 לכם ולא לו ? -- הכו את הגליו.
 ונקבתך את פני כל האדונים והגברות
 ת כ מ מהו אומר ?
 בגן-בריסטול, בליל יום רביעי, בליל שבת
 מה זאת ? -- ישו האדא בריסטול. ?
 מרש ובמוצש"ם אחר ההברלה.

מקדלה מבני-הלויים ולכבוד פורים יננו :
 שושנת-יעקב צהלה ושמחה בראותם יחד את כל יושבי ירושלם

בדיוק בשביל משלוח מנות

העניכה הסורג' שופרה. המחל יכול להתפאר ביצירתה.

ל ה ש י ג א צ ל :

בירושלם מחסני מורומס, יצחק כהן ואורטרקו.
ביפו מחסני מורומס ויצחק כהן. **תל-אביב** הסורג', רחוב הרצל.

✧ ✧ **חברת "הסורג" בע"מ** ✧ ✧

תל-אביב, רחוב הרצל.

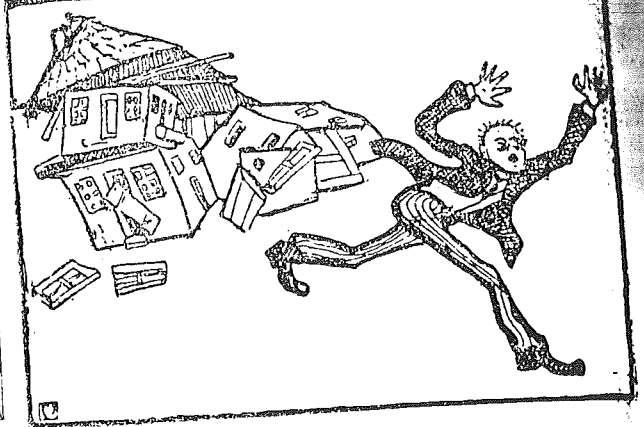
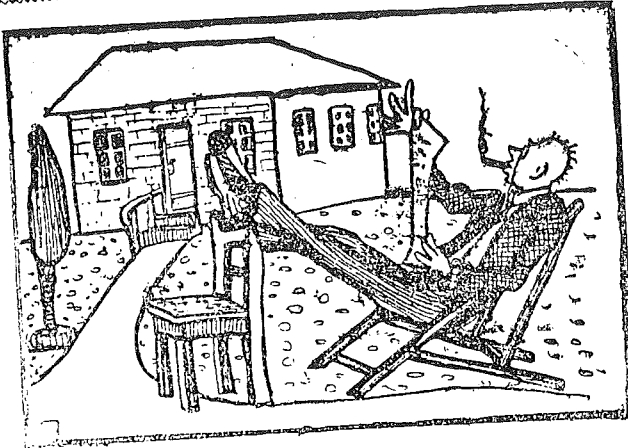

ירושלם ת.ד. 385.

ויצמן ואוסישקין, דואר-היום והארץ
 „אופוזיציות“ וכנופיות עד אין סוף
 מרעישים ומטרמרים כאילו עלת הקרין
 על הכפר ועל העיר ואפילו על החוף.
 אך יש דבר שאת כלם מאחד
 כל אחד מודה בו ואינו מכחך
 ש„הקרין“ עולה בכל מכס כס
 במעמו בריחו והוא בזול תזול !
 מלבד נעימותה וטיבה יש בפירה זו סגולות מיוחדות בשביל מחוסרי דם, חולי
 עצבים וכו' וכו'.

נפו לשתות פירה זו במשך שבועים ותבחר נפשכם אח"כ בכל פירה אחרת
 בא-הכח היתירי לכל א"י וסוריה

תכת-דאר 100 **זליג רבינוביץ, יפו** שח-רחוק 1-1

מה טוב ומה נעים לי
 ב'ת' ב'נו'
 ב'ט'י ט'ן

א'י לי ואב'י לי
 נ'לא ב'נ'ת' ב'ת'
 ב'ט'י ט'ן

פזמון לפורים

(בגנון של הדרבנא).

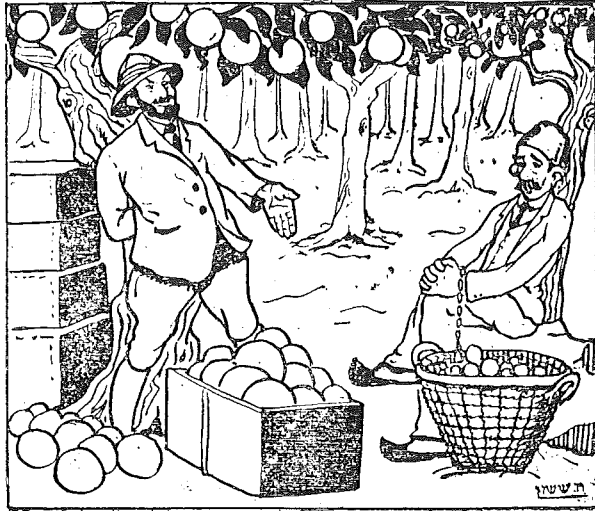
אבינו תלך אל השוק
 לקנות בגדי יום-טוב

נכנס אל אורטרקו

ומצא סחורה לרב.

מה ?

פתנות, עניבות
 ושמלות לריבות
 מגנעות לדאשים
 ומלבושי נשים
 נעלים לדגלים
 זגרים, מכנסים
 וכרס היי-קלאס,
 טמדינות פרס.
 מסחורות "אמריקתה"
 לעירא ולעירא
 מכל תושבתה.

הפרדסני הערבי: (אל היהודי בדאגה)

— מה לעשות, יא חוואגא, לפרדסי שיתן לי תפוחי-זהב גדולים ויפים כתפוחי-זהב אלה אשר בתיבתך?

הפרדסני היהודי:

הדבר פשוט מאד, יא אפנדי! עשה-נא כמוני: אני קניתי זבל חיימי וזבלתי את אדמתי בפרדס וע"כ השגתי יכול טוב ומוצלח, אל המדוללאה! הבטינא וראה: כל תפוחי-זהב משלי הוא גדול כאבטיח ממש, יאם! ותפוחי-קמנים כביצי היונים. שגעד נא בקולי: אם תרצה למבל כמוני שיק ע"ס 5000 פונט מלונדרה בעד יבולך, עליך להגית מדס-בל זבל חיימי לפרדסך.

הפרדסני הערבי:

והיכן אפשר להשיג את הזבל החימי הזה?

הפרדסני היהודי:

אצל ה'ה שחור ושות' ביפו
תוכל להשיג זבל חיימי טוב
ובתנאים נוחים. נסה-נא פעם ותראה כי צדקתי.

הוציא אתה

להביא את סתרותיך לפני כל קהל הקונים בארץ ?

פרסם את סתרותיך

ב"דאר היום"

הוציא אתה

לדעך על כל המאורעות המתרחשים בעולם מיד לאחרי אודעם ?

קרא את

"דאר היום"

תכן הענינים

- 1 זונבול: שווי-משקל (ציור בצבעים).
- 2 הנאהבים והנעימים: הזקנים ברבת-בני-עמו (ציור).
- 3 בארץ ובחוץ-לארץ (השקפה מדינית) — המשקוף.
- 4 המיליונר בחלם (קומדיה א"י) מאת א. ג.
- 5 שדה הקברות של העתונות בא"י (ציור).
- 6 "ושבו בנים לגבולם" — (חלוצים) — ציור.
- 7 בהמה גדולה וריה, שיר הגיון מאורי צבי רינברג.
- 8 שלש השפות הרשמיות בארצנו — ציור.
- 9 רוצים אנו לדעת.
- 10 מסכת שקלים עם פירש"י — תלמוד ירושלמאה.
- 11 "ולמשינים" ... (ציור).
- 12 משירי-עם מאת לא-ביאליק.
- 13 מדרש מלים: לבנטינאי.
- 14 "אנו מאשימים" (משפט פג-ערע בשתי מערכות) מאת הרד"ס.
- 15 "המשפט" (ציור).
- 16 "טראנסאקציה".
- 17 "הרבוק" קטע מהחברת הראשונה של "אלשם".
- 18 שאול (מיניטורה) מאת לא-פרישמן עם שני ציורים.
- 19 חיפה: פרק שירה, ואספת-השלום מאת בשבש והצופה מרחוק.
- 20 על הכרמל ועל מגרשיו, משירי ר' יהודה התימני.
- 21 קהיר.
- 22 טבריה.
- 23 חקירות-מדעיות מאת מר הוטרא.
- 24 ידיעות ספרותיות.
- 25 מברקים.
- 26 ב"מלווי"ו" — ציור.
- 27 ידיעות אחרונות.
- 28 שעה אחרונה.
- 29 מדועות.

הציורים: ז. נבון וז. ששון. : :
 הגלופות: חבקין, ירושלם : :
 הדפוס: "בית-דפוס ירושלם, בע"מ

מספרה מדרגה ראשונה

י. נוצתי

חיפה

רחוב הזואר, בית הבאיעה

כל דצריך

לכלי בשול, כלי מטבח, כלי שולחן, כלי זכוכית, אמיל, פורצלן ועוד

י. ל. גולדנפלום

חיפה

בפנותכם לבית מרקחת

לבנוני-ויסל

ע"י מלון הרצליה בחיפה

תקימו הכתוב, "ושמרתם לנפשותיכם".
 בו אפשר להשיג כל הדרוש להחיות הנפש
 זרפני הנות

דיקנות מרובה בהכנת תרופות לפי נוסח
 בריטניה צרפת, ואשכנז וכו'